

brez šminke

Hrbtina stran turistične ponudbe

Anton Tomaž Linhart: **Županova Micka**. Režija **Luka Martin Škof**, Slovensko ljudsko gledališče Celje

Nika Leskovšek

Zadrego, ki na profesionalnih odrih večinoma spremlja uprizorjanje Županove Micke Antona Tomaža Linharta, tega temeljnega kamna »slovenske« dramatike, je avtorsko odločno rešil režiser mlajše generacije **Luka Martin Škof** z zlahtnim posegom v njeno muzejsko nedotakljivost (in nekomunikabilnost), ne da bi ji ob vsej autorefleksivni bilanci pozabil izplačati njen umetniško-zgodovinski dolg.

Uprizoritev dve stoletji in dve desetletji starega besedila z ironično distanco preigrava zgodovinsko in tematsko različne komedijske konvencije – hvaležno pograbi lokalne razprtije v večno komični rabi dialektov – medtem pa se ob lahkotnih odmikih od »kulturne zaščite« besedila metagledališko opravičujejoče korigira kar sama. V nizanju čezmerno nespodobnih domislic se v polnem zamahu ustvarjalne svobode sicer naenkrat nejasno zaustavi, nekaj časa teče v prazno, se v izbiri sredstev tudi nekaj ponavlja, a se nato dokončno legitimira s podvojenim prizorom – najprej postavljenem v karikirani, sodobni in meseni režijski zapolnitvi besedilnih medprostorov, ki mu nato sledi še kartonasti normativ vernega

originala z afektiranim načinom igre in v zastareli jezikovni maniri.

Iz zaudarjajoče (slovenske) vasi za božjim hrbtom reklamnega panoja (scenografija **Mihe Knifca**) – le telefonski klic stran od svoje tako zaželeno globalne različice – si Županova Micka v pehanju za pet minut slave (v samokritični razstavi) ne pomišlja izkoristiti celotne gledališke mašinerije, »backup« scenskih delavcev in neskopo pomoč očeta, lokalnega veljaka (**Igor Sancin**). Micka, zdaj Meri, trafikantka s titulo novoizvoljene miss in vsestranskim naborom talentov (odigra, odpoje in odpleše jo **Pia Zemljič**), pijansko resignirano pristane pri **Tareku Rashidu** kot robustnem ženinu Anžetu Hudobi (v radikalni aluziji na podeželski pokol z motorko). Poroki iz preračunljivosti z družbeno smetano ali s tujino se sfižita v praznih obljubah in pristaneta zgolj pri komičnem kostumografskem komentarju **Nadje Bedjanič**: ohola »nemškutarska« Šternfeldovka (**Barbara Medvešek**) z nepogrešljivim psičkom na baterije, Tulpenheim **Aljoše Koltaka** kot snobovski metroseksualec pa z džankijevsim pajdašem Monkofom (**David Čeh**) – oba kot subkulturno obarvani šemi. Nacionalni sindrom zaokroži kolektivno popivanje z nenehno žejnim Glažkom (**Bojan**

Umek).

Energetsko nab(r)ita in zafrkljiva Županova Micka, ki gre tokrat do konca in še čez, v pestrem izboru ponudi dobro urico narodnozabavnega šova, z glasbenimi utrinki, skeči, črno kroniko ter vsem, kar spada zraven, vendar za videzom nepretenciozne ljudske veseligre poskuša ostati zvesta pragmatični in dobro merjeni Linhartovi satiri. Pod pristni, idilični in visoko žugajoči ideal iz osemdesetih (reklamni spot »Slovenija, moja dežela« na televizijskem sprejemniku), je umeščen sodobni portret »slovenske vasi«, ki se trudi zadostiti globalnim estradiziranim regulativom, tragikomičen v nastopaškem postosamosvojitvenem sežetku in nasedanju zavajajoči maškaradi obljub.

Dragocena pa aktualna uprizoritev ni le po zgovorni in družbenokritični karakterizaciji vlog, ampak po režijski lucidni porazdelitvi osebnostno (in generacijsko) različnih stilov igre v uprizorjanje teatraliziranega vsakdanjika in njegove gledališke rekontekstualizacije, ki recipročno oživlja vsakega izmed igralcev v nepopustljivi interpretacijski postavki letošnje sezone.

David Čeh, Aljoša Koltak, Barbara Medvešček in Igor Sancin kot karikirano posodobljeni liki v aktualizirani Linhartovi Županovi Micki, kot jo je na odru SLG Celje zrežiral Luka Martin Škof.